

Jonas og hvalen

Fra "Sigurd fortæller bibelhistorier"

Der var no'n folk i byen Nineve,
som ikke ville lytte til Gud.
"Jeg får dem til at ryste og bæve!"
det tænkte Gud, og sendte så bud
til Jonas, han var nemlig profet,
den bedste, Gud endnu havde set:
"Tag til Nineve, hils fra mig
og sig, de skal forbedre sig!
*Ja, tag til Nineve, hils fra mig
og sig, de skal forbedre sig!"*

Men Jonas tænkte: "Det tør jeg ikke,
de slår mig nok, og det gør jo av!
På havnen kan jeg sikkert bestikke
en skibskaptajn og komme til havs."
Så fandt han en kaptajn, der hed Ib,
kaptajnen tog ham med på sit skib.
Han tænkte, da de sejlede ud:
"Nu rejser jeg af sted fra Gud!"
*Ja, han tænkte, da de sejlede ud:
"Nu rejser jeg af sted fra Gud!"*

Men Gud han lod det tordne og storme,
og skibet kom i kæmpe stor sø,
og bølgerne de var så enorme,
at dem på skibet troed', de sku' dø.
"Det' min skyld!" råbte Jonas så højt,
at han røg over bord med et sprøjt
og faldt som ned fra tredje sal
og slugtes af en kæmpe hval.
*Ja, han faldt som ned fra tredje sal
og slugtes af en kæmpe hval.*

Men hvalen svømmed ind til Nineve,
og dér blev Jonas så spyttet ud.
Han holdt en tale midt i Nineve
og sagde: "I skal lytte til Gud!
Hvis ikke, vil det ilde jer gå!"
Så satte han sig ned og så på.
Han ønskede i hemmelighed,
at Gud sku' brænde byen ned.
Ja, han ønskede i hemmelighed,

at Gud sku' brænde byen ned.

Han sad og tænkte under en palme:

"Lad palmen leve, byen skal dø!"

Men folk i byen de sang en salme,

mens palmen visned og gik i frø.

Så lærte han af det, der var sket,

at hvis man er en ordentlig profet,

så under man de andre held

og hjælper ikke kun sig selv.

Ja, så under man de andre held

og hjælper ikke kun sig selv.

Tekst og musik: Sigurd Barrett, 2010